ABBY JIMENEZ
ŠŤASTNÉ A ZADANÉ
UKÁZKA Z KNIHY

POVÍDKA PRVNÍ
POČASÍ NA SVETR

Anna

„Objednala sis jídlo s dovážkou," hlesla moje nejlepší kamarádka. „Přímo uprostřed rodinné štědrovečerní večeře."
Nakoukla jsem za roh, abych se ujistila, že v chodbě nikdo není. „Nepozřu nic z toho, co uvaří ona, Celine," zašeptala jsem do telefonu.
Na druhé straně domu se má rodina hlučně bavila ve staré kuchyni. *Vsadila bych se*, že tam má starší sestra právě v tuto chvíli prní další z chodů.
Sesunula jsem se podél zdi a sedla si na zem pod zlatě zarámovanou fotku svého bratra s Grinchem z nějaké vánoční akce asi před dvanácti lety. Bratr ječel. Má sestra Jodie měla tuhle fotku úplně nejradši.
„Pardon," zašeptala jsem. „Svou sestru miluju, ale nemůžu si dovolit riskovat otravu jídlem těsně před Vánocemi."
„Až tak hrozné to je?"
„Dvakrát spustila detektor kouře. Viděla jsem, jak krájí salát nožem, kterým předtím krájela syrové maso. Vím celkem jistě, že se dva dny snažila rozmrazit krocana na kuchyňské lince. Pokouším se jí něco říct, ale ona se vždycky jen naštve."
Celine sykla. „Jo, to zní jako Jodie. Varovala jsi rodiče?"
„Samozřejmě. Doslova nikdo mě vůbec neposlouchá. Bude to naprostá apokalypsa. V celém domě funguje jen jeden záchod. Nechce platit přirážku za práci o víkendu, takže instalatér dorazí až v pondělí."
„Jejda. Tak to bude průser."
„Ha."
Celine zívla a já zkontrolovala svou aplikaci, přes kterou jsem si objednala jídlo. Kurýr už byl na cestě. „Už to tu bude."
„Co sis objednala?" zeptala se.
„Lívancové disko."
„K večeři?"
„Lívance můžu kdykoli," znovu jsem nakoukla za roh. „Objednala jsem si i brambory."
„Ty smažené? Bože, ty miluju." Slyšela jsem, jak mačká tlačítko na mikrovlnné troubě. „No a jak vypadá dům? Je hezký?"
„Je hezký," musela jsem přiznat. Moje sestra měla šikovné ruce a svátky zbožňovala. „Všechny fotorámečky v obýváku zabalila tak, že vypadají jako dárečky. A Ivan to vyzdobil venku. Je to dost sváteční."
„V prudkém protikladu ke kulinářskému hororu, který probíhá uvnitř."
Musela jsem si zakrýt pusu, abych nevyprskla.
„Anno!" zavolal na mě táta. „Čekáme na tebe!"
Nafoukla jsem tváře. „Musím jít," špitla jsem. „Táta chce hrát *Karty proti lidskosti*."
„Jé. Ví, o co jde?"
„Netuší."
Se smíchem zavěsila.
Vyrazila jsem zpátky do obývacího pokoje. Kolem konferenčního stolku tam seděli mí rodiče, můj šestnáctiletý bratr Devon, má starší sestra a její manžel Ivan.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se máma a rozdávala karty. „Byla jsi pryč dlouho.“
Přitiskla jsem si ruku na břicho a položila tak pevné základy svému plánu odejít za deset minut. „Nějak mě bolí žaludek.“
Máma přestala rozdávat. „Ale ne.“
„No jo,“ sedla jsem si, jako bych trpěla bolestí. „Nevím, jestli zvládnu něco sníst.“
„Pošlu ti zbytky domů,“ ovívala se Jodie svými kartami.
„Výborně.“ Jak ohleduplné. Salmonela sbalená do krabičky na doma.
Zabalila jsem se do hebké červené sváteční deky, již tu Jodie v tuhle roční dobu vždycky měla, a nasypala si do pusy pár mandlí, které dala máma na stůl k zobání. Umírala jsem hlady. Předkrm jsem odmítla, protože byl nanejvýš prapodivný. Nedala jsem si ani půlená plněná vajíčka, a to je *zbožňuju*. Hned jak mi přivezou mé jídlo, vytratím se do koupelny a nacpu se. Důkazy potom schovám pod dřezem, než bude vhodná chvíle vyhodit je – ačkoli, pokud byly mé obavy ohledně bezpečnosti večeře oprávněné, koupelna bude možná obsazená. Možná bych mohla prázdné krabičky naskládat pod postel v pokoji pro hosty?
Můj táta zkoumal přes brýle své karty. „Bože můj. Bože *můj*. Co je tohle za hru?“ zamrkal na nás.
Bráška vyprskl smíchy.
Máma se podívala na své karty a vyvalila oči. „To má být něco sexuálního?“ hlesla vyděšeně.
„Strašně se mi líbilo, jak jsi tu krabičku prostě koupila a ani se nepodívala, co na ní je, mami,“ vrtěla hlavou Jodie.
„Ten mladík u pokladny říkal, že je to zábavné!“
„No já se tedy bavit budu,“ vypálil Devon a míchal své karty v ruce.
„Takhle se tedy vy mladí dnes bavíte?“ zeptal se táta, přečetl si další kartu a potřásl hlavou.
„Jé, a vy jste snad nevyvolávali démony a nepili bloody mary?“ zkontrolovala jsem svůj balíček. „Na půdě jsem viděla desku na vyvolávání duchů. Tak aspoň že neotvíráme portál do pekla.“
Máma kývla. „Na tom něco bude.“
„Nedávno jsem viděl auto s polepy z *Krotitelů duchů*,“ informoval nás Devon.
Máma se na něj podívala. „Kde jsi ho viděl?“
„V průvodu.“
„A bylo to auto z toho filmu?“ zeptala se.
„Jo, jenom na boku byla jiná firma,“ upřesnil.
„Jaká firma jezdí v Cadillacu z roku 1959 v sanitní úpravě?“ zašklebil se táta do svých karet.
„No, asi firma, co chytá duchy?“ řekl Devon.
„Žádné takové firmy nejsou,“ ucedila Jodie.
„Ale samozřejmě že jsou.“ Bratr zakroutil očima.
Máma potřásla hlavou. „Určitě to byla jen zábavná dekorace do průvodu.“
„Ne ne, našel jsem je na googlu,“ nedal se Devon. „Je to skutečná firma.“
„Tak budeme hrát, nebo co?“ přerušila jsem je.
Rodina se vrátila do reality.
Odehráli jsme pár trapných partií. Při jedné bylo mámě tak trapně, že by ty karty měla číst, že je všechny dala Devonovi, který s nadšením střílel sprostá slova před svými rodiči. Další partie byla tátova. Celou dobu byl rudý jako rak.
„Já už tohle hrát nechci,“ vzdala to máma. „Je to příliš vulgární.“ Zatahala si za tričko, jako by se z toho utrpení celá zpotila.
Byla sobota, šestnáctého prosince. Jodie pracovala jako zdravotní sestra na urgentu a na Vánoce musela pracovat, proto jsme si udělali rodinné svátky dnes. Dárky jsme si už rozbalili. Já dala rodičům měsíční předplatné do klubu sýrů. Devon dostal novou videohru. Ivanovi jsem koupila koňak, který měl rád, a své sestře jsem dala hromadu roztomilých zbytečností z butiku

v Minneapolis, Lykke and Loom, který jsem zbožňovala – a to bylo legrační, protože ona mi dala to samé.
Byl to hezký večírek, tedy až na to hladovění.
V telefonu mi zavibrovala zpráva od řidiče, který mi vezl jídlo. Psal, že tu za chvilku bude, což bylo divné, protože moje aplikace ukazovala, že je pořád ještě několik bloků odsud. Asi zamrzla.
„Uf," zašklebila jsem se. „Asi musím znovu na záchod," vstala jsem. „Hrajte beze mě."
„Nemůžeš přestat uprostřed," namítla Jodie.
„A to zní jako výherní karta," usadila jsem ji.
Devon s Ivanem se rozesmáli.
Vyrazila jsem směrem k záchodu, ale potom jsem zabočila do kuchyně a posuvnými skleněnými dveřmi vyklouzla na mrazivý dvůr. Půjčila jsem si ohromné sněhule, které nechal Ivan stát u dveří.
Zaplatila jsem deset babek navíc za požadavek, aby řidič zaparkoval na konci ulice a přinesl mi jídlo k boční brance. Jako bych se chystala koupit drogy, a přitom šlo jen o lívance s podmáslím.
Střecha domu byla zdobená barevnými vánočními světýlky. Stála jsem pod nimi a třela si paže, abych se chránila před zimou. Dýchala jsem si teplý vzduch do dlaní a potom jsem uslyšela kroky.
Boční branka se otevřela. Dorazilo mé jídlo a… můj bývalý.

***

Jeremy

Myslel jsem, že dnešní podělaný den už nemůže být horší.
„Anno?"
Stál jsem s krabičkou lívanců v ruce a díval se do šokované tváře své lásky ze střední školy.
„Jeremy?" mrkala na mě. „Co tu sakra děláš?"
„U tebe na zahradě, nebo v Minnesotě?"
„Obojí?"
Nevěřícně jsem potřásl hlavou. „To je vážně hodně dlouhý příběh…"
Zírali jsme na sebe, do tváří se nám drala červeň, oba jsme v šoku zmlkli.
Neviděl jsem ji skoro deset let. Náš vztah neskončil dobře.
Vypadala skvěle. Vlastně úchvatně. Sledoval jsem její mámu na sociálních sítích. Sám jsem nikam nic nedával. Jen jsem sledoval, co zveřejňují ostatní. Fotek Anny jsem viděl jen pár, sem tam. Realitě se ale vůbec neblížily, jak mi teď začalo docházet.
Najednou jsem si vzpomněl, co tu dělám, a vytrhl jsem se ze vzpomínek. Podal jsem jí tašku.
„Předpokládám, že tohle je pro tebe?"
„Děkuju," vzala si ji ode mě. „V aplikaci doplatím těch deset babek navíc."
„No, víš, já nejsem tvůj kurýr. Tedy – přivezl jsem tvou objednávku – *jsem*. Tvůj kurýr měl nehodu."
„Cože? Pane bože, je v pořádku?"
„Asi jo? Myslím? Někdo do něj nacouval. Stál jsem na semaforech vedle něj. Chystal jsem se mu pomoct, ale sanita tam byla prakticky okamžitě, a on mě požádal, abych tu objednávku doručil, že potřebuje peníze. Řekl jsem si, že už toho na něj je asi za celý den dost. Bylo to jen pár bloků. Byl jsem na cestě k mámě."
Pomalu kývala. „Děkuju. To od tebe bylo hezké."
„No jo."
A pak jsme tam už jen stáli.
Anna Bellthropová.

Bože, ta holka mi zlomila srdce. Stalo se to už tak dávno. Žil jsem teď nový život. Změnil jsem se. Stal se ze mě úplně jiný člověk, než jakým jsem byl v osmnácti. Mé srdce ale při pohledu na ni cítilo pořád totéž.
Začalo sněžit. Pár drobných vloček se jí zachytilo v kaštanových vlasech, kde se v nich odrážela vánoční světýlka zavěšená na střeše. Hlubokýma hnědýma očima mě pozorovala. Měla jemnou pleť, plné rty, tváře zrůžovělé zimou. Vypadala jako anděl.
Možná jsem umřel. Možná jsem v nebi a tu nehodu jsem měl já a nepřežil ji, a protože jsem žil dobrý život, byl jsem dobrý člověk, věčnost mě k ní vrátila zpět.
Anebo jsem v pekle a musím se dívat na to, co jsem ztratil.
Odkašlal jsem si. „Na příjezdové cestě stojí spousta aut. Vánoční večírek?“
„No jo. Jen má rodina.“
„Aha. A došlo jídlo, jo?“ uchechtl jsem se.
Zastrčila si vlasy za ucho. „Jodie vařila.“
„Á. Víc říkat nemusíš.“
Suše se zasmála.
„A jak se pořád máš?“ zeptal jsem se.
Její výraz se náhle změnil. Najednou vypadala unaveně, jako by si vzpomněla, že mě nemá ráda.
„Vážně tu se mnou chceš jen tak klábosit o životě?“ její hlas zněl teď trochu chladně.
„Myslel jsem, že bychom…,“ přerušil mě zvuk posuvných skleněných dveří, které za rohem někdo otvíral.
Anna sebou trhla a podívala se za zvukem. Někdo na ni zavolal.
„*Do prdele,*“ vydechla. Zoufale se rozhlížela kolem. „Uhni. Uhni!“ Chytla mě za rukáv a běžela se schovat za klimatizační jednotku. Táhla mě za sebou.
„Co je?“ zašeptal jsem a skrčil se vedle ní do sněhu.
„Pšššt. Nevědí, že jsem si objednala jídlo,“ vysvětlovala. „Za tohle mě sestra zabije.“
Tiše jsme poslouchali. Někdo se k nám blížil.
„Strč to za tu bednu ke zdi,“ zašeptal jsem.
„Co?“
„Tu tašku. Schovej to,“ ukázal jsem bradou.
Vrazila svou objednávku do škvíry za klimatizací.
A pak jsme tam jen tiše seděli, skrčení, a poslouchali blížící se kroky. Blížily se víc a víc – a najednou stál nad námi Annin táta, Mark. Díval se na nás ve světle vánočního osvětlení. Chvilku mu trvalo, než mě poznal. „Jeremy?“ zamrkal.
Podíval jsem se na Annu a ta mě postrčila, abych se zvedl.
Postavil jsem se. „Dobrý den, pane Bellthrope.“ Setřásal jsem z kalhot sníh. „Rád vás zase vidím.“
Díval se na mě jako na zjevení.
„Co tady vy dva… Terri!“ zavolal přes rameno. „Pojď se podívat, kdo je tady!“ Popadl mě za ruku a nadšeně s ní třásl. Doslova se mi rozzářil před očima. „Jeremy Todd, no to mě podrž! Proč jste mi neřekli, že přijdeš? Anno, vždyť jsem nekoupil dost piv. Musím vyběhnout do obchodu.“
„To nemusíte,“ přerušil jsem ho. „Já jen…“
Zpoza rohu vyšla paní Bellthropová a zůstala v šoku stát s rukama na tvářích. „Jeremy!“
„Dobrý den.“ Zamával jsem.
V pantoflích opatrně našlapovala na dlažbu, a když došla ke mně, pevně mě objala. „Vůbec jsem netušila, že tu budeš. Co děláš tady na zahradě?“ Pustila mě a těkala pohledem mezi mnou a Annou. „Takže ty jsi šla sem, Anno? Myslela jsem, že máš průjem.“
Anna měla ve tváři hrůzu. „Mami!“

Terri na svou dceru jen mávla rukou. „Vždyť je z něj teď doktor, nějaký průjem ho asi nerozhází.“ Hned se zase obrátila ke mně, celá rozzářená. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady! Pojď dovnitř, vždyť mrzne.“
Ukázal jsem palcem přes rameno. „Já jsem se…“
„Zrovna chystal jít dál,“ zvolala Anna a agresivně se mi podívala přímo do očí. „Zrovna se chystal jít dál. Mělo to být překvapení.“
Všichni se podívali na mě.
Anna mě očima propalovala jako laserem. Tiše vysílala komunikaci beze slov, která nám kdysi dávno tak dobře šla, a přímo do mozku mi promítala myšlenku, že mám hrát s ní.
„Přesně tak,“ ucedil jsem pomalu a s úsměvem se obrátil k jejím rodičům. „Zrovna jsem se chystal jít dovnitř. Ale nemůžeme se zdržet dlouho,“ dodal jsem. „Za chvíli musí zase Anna jako překvapení na návštěvu k nám.“
Anna vyvalila oči.
„Nemůžu uvěřit, že jste to drželi v tajnosti,“ zpívala Terri. „Vždyť já jsem ani netušila, že ses vrátil do města. Tak ráda tě vidím!“
Mark už gestikuloval směrem k domu. „Tak honem dovnitř, je strašná zima. Pojďme si něco nalít. Musíš mi vyprávět o Kalifornii a studiu na medicíně!“ Vyrazil vpřed, ale po pár krocích se zastavil. „Necítíte tu lívance?“
Anna se rozkašlala.
„Nejspíš si je tady někdo dělá,“ nabídl jsem možné vysvětlení.
Kývl. „Tak to asi bude. Tak šup.“
Mark vešel dovnitř první, Terri ho následovala. Anna mě popadla za paži a zastavila mě. „Co tím jako myslíš, že jedu k tobě domů?“ sykla.
Pobaveně jsem se na ni podíval. „Právě teď jdu já *k tobě*. Taky jsem to zrovna neměl v plánu.“
Podívala se směrem, kterým odešli její rodiče. „Jak jinak jsem měla vysvětlit, proč se schováváme za klimatizací?“
„To nevím. Tahle tvoje zamotaná pavučina lží se mě vůbec netýká. Já jen vím, že už teď nestihnu přijít včas na *svou* rodinnou vánoční oslavu, a to nejmenší, co můžeš udělat, je pomoct mi s tím. O deset minut jsem přišel už tím, že jsem ti sem vezl jídlo, a teď ještě musím dovnitř?“
Založila si ruce na prsou. „Ale no tak, nedramatizuj to. Nebudeme tam víc než pět minut.“
Svým výrazem jsem dal jasně najevo, že to neberu. „Pět minut? S *tvými* rodiči? Budu rád, když odsud vypadnu před půlnocí,“ zašeptal jsem. „Nebo bych prostě mohl vypadnout teď…“
„Ne! Tohle mi dlužíš, Jeremy.“
Pravda. Opravdu jí to dlužím.
„Rád se zúčastním, když mi to potom oplatíš u mě doma,“ zopakoval jsem. „Stejně tam bude lepší jídlo. Požívatelné.“
Odfrkla si, ale neřekla ano. Zůstali jsme nerozhodně stát.
Nutil jsem ji odjet se mnou, protože jsem měl postranní úmysly. Chtěl jsem si s ní promluvit. Chtěl jsem si s ní promluvit už celé roky. Nejsem nijak pověrčivý, ale dnes v noci zasáhl osud a ta šance se už možná nikdy nebude opakovat.
„Dobře,“ hlesla nakonec. „Pojedu k tobě domů. Ale jen proto, že se díky tomu vyhnu pojídání Jodiina krocana – a *nezdržím se*.“
„Jasně.“
Vypadala naštvaně. „Tady nic nejez, tedy pokud nemáš chuť zahrát si ruskou ruletu s úplavicí.“
„Beru na vědomí.“ Odkašlal jsem si. „Jen aby bylo jasno, v tomhle tvém zamotaném scénáři spolu tedy jakože chodíme?“
Celá zbledla, jako by se jí při té myšlence udělalo zle.
Nebudu lhát, trochu to ranilo mé city.
Odvrátila se. „Tak asi jo, řekla bych? Jinak by to nebylo žádné překvapení, ne?“ řekla upjatě. „Ale nedotýkej se mě.“

V příliš velkých botách pochodovala kolem mě směrem, kterým odešli její rodiče.
No nic, musím si užít to hezké, dokud je to hezké. Dokud je příliš v šoku na to, aby si vzpomněla, že mě nenávidí.